

щери, разгонваше вампири и водѣше презъ тѣснини, гдето вѣтърътъ бѣ тѣй силенъ, че отнасяше често неговитѣ придружници.

Той премина всичко, но тѣй отслабна, че му се струваше, че ще падне и умре, преди да може да почине на зеленитѣ поляни, които се очертаваха предъ очитѣ му въ далечината.

Надеждата и смѣлостъта и тоя пжтъ не го напустаха.

Най-после една нощъ звездата се показа точно надъ главата му. Той разбра, че стигна. Цѣла нощъ не мигна, напрегнатъ отъ вълнение. Когато се съмна, той се видѣ надъ една долина, покрита съ бѣли, кжщи безъ комини, които при червенината на зората изглеждаха като листи на роза, която има въ срѣдата си златенъ храмъ. Съ туптящо сърдце, изпълненъ съ нетърпение и страхъ, той се отправи къмъ града, защото разбра, че тукъ е храмътъ на Бога, Когото търсѣше. Но преди да доближи градскитѣ стени, той щѣше да бжде погубенъ отъ любопитството на тълпата. А щомъ влѣзе въ градскитѣ улици, множеството го обгради съ ужасни викове и крѣсъкъ, и го подгони съ дъждъ отъ камъни, поради което той избѣга вѣнъ отъ стенитѣ.

Тамъ го видѣ едно малко дете, което му показва смирено полето. И той се остави да го водятъ, отдалечавайки се отъ Иерусалимъ.

Страната, въ която навлѣзе, приличаше на усмивка. Всичко бѣше тихо и свѣтло. Навсѣкжде цвѣтни долини, маслинови дървета, весели лозя и спокойни села дрѣмящи подъ звѣна на стадата. Детето все вървѣше, държейки царя за ржка.

Така стигнаха предъ едно езеро, чиито брѣгове бѣха спокойни като очитѣ на моляща се девойка.

На брѣга се виждаха нѣколко ладии. Въ една отъ тѣхъ единъ човѣкъ бѣше седналъ предъ група рибари. Неговиятъ образъ излчваше необикновено величие.